

Arrest

nr. 235 446 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 1999.

De verzoekende partij is op 16 december 2015 België binnengekomen en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 september 2018 met nummer X weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 30 januari 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 april 2019 wordt dit verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 27 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U diende op 16 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in in België. U behoort tot de soennitische school binnen de Islam. U bent geboren op 31 december 1999 in het dorp Naghrak, gelegen in Surkrood district in de provincie Nangarhar. U woonde daar van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Uw vader was het hoofd van de landbouwers in uw dorp en werkte hiervoor samen met de overheid en buitenlandse organisaties. Uw oom langs vaderszijde, M. G. (...), waar jullie met samen woonden, was malek van het dorp. In de periode voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg uw familie een dreigbrief van de Taliban met de boodschap dat jullie met hen moesten samen werken. Uw familie weigerde dit echter. Daarna kreeg uw oom M. G. (...) telefonische bedreigingen van de Taliban. Later werd uw huis aangevallen door leden van de Taliban. Uw familie vocht terug samen met uw bureu, waardoor de Taliban moest vluchten. Er werd beslist dat het beter was dat u het land zou verlaten. U verliet Afghanistan ongeveer 2,5 maanden voor uw aankomst in België. Toen u onderweg was naar Europa kreeg u te horen van uw familie dat er een tweede dreigbrief was gekomen. Later werd ook uw oom M. I. (...), die hoofd was van het Criminal Investigation Department, aangevallen toen hij op weg was naar huis komende van zijn werk. Op 16 december 2015 kwam u aan in België. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw taskara, kopieën van de taskara van uw vader en uw twee broers, acht attesten van opleidingen gevolgd door uw vader, twee dreigbrieven van de Taliban, twee brieven van uw familie aan de Afghaanse autoriteiten en een aanvraag van uw familie voor een wapenvergunning. Op het einde van het tweede persoonlijke onderhoud verwees uw advocaat bijkomend naar de UNHCR Guidelines inzake verwestering en een rapport over terugkeerders. Op 31 mei 2017 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het profiel van uw vader en twee ooms en de persoonlijke problemen van uw familie met de Taliban. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar diende een tweede verzoek om internationale bescherming in in België op 30 januari 2019. Ter staving van dit verzoek vermeldt u dezelfde feiten als bij uw vorig verzoek. U voegt toe dat er ongeveer 6 maanden voor uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede verzoek een explosie is geweest op ongeveer één minuut afstand te voet van het bureau van uw oom. Om uw verklaringen te staven legt u op de volgende originele documenten voor: 5 attesten in verband met opleidingen gevolgd door uw vader en de bloedgroepkaart van uw vader. Daarnaast legt u nog kopieën voor van de volgende documenten: documenten in verband met de opsporing van uw familie door het Rode Kruis. U legt ten slotte nog 14 kleurenfoto's voor van uw familie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het profiel van uw vader en twee ooms en de persoonlijke problemen van uw familie met de Taliban. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, het feit dat er 6 maanden voor uw interview op de DVZ dd. 12 april 2019 een explosie geweest is op ongeveer één minuut afstand te voet van het bureau van uw oom, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid (DVZ Verklaring Volgend Verzoek; vraag 15, 18 en 22). Bovendien verklaart u zelf niet te weten of de explosie specifiek tegen uw familie gericht was of niet (DVZ Verklaring Volgend Verzoek; vraag 15).

De door u voorgelegde documenten – 5 attesten in verband met opleidingen gevolgd door uw vader, de bloedgroepkaart van uw vader, documenten in verband met de opsporing van uw familie door het Rode Kruis, 14 kleurenfoto's van uw familie – kunnen niets wijzigen aan de vaststelling dat er geen nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Vooreerst moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zichzelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Daarnaast moet met betrekking tot de documenten die u voorlegt worden vastgesteld dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bronnen die de uitgifte van Afgaanse documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Afghanistan en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Afghanistan zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Afghanistan en kunnen tal van Afgaanse documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas en het profiel van uw vader en ooms. In verband met de attesten van de opleidingen gevolgd door uw vader dient opgemerkt te worden dat u vier van de vijf attesten reeds voorlegde ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze attesten werden dus al opgenomen in de afweging van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Wanneer u op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming wordt gevraagd welke attesten het zijn antwoordt u vaagweg dat u dat niet weet aangezien u niet kan lezen. Logischerwijze mag van u ten minste worden verwacht dat u weet welke documenten u voorlegt (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). In verband met de documenten omtrent de opsporing van uw familie door het Rode Kruis dienen volgende opmerkingen worden gemaakt. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u niet weet wat er in deze documenten staat. Wanneer u wordt gevraagd wat het resultaat was van de opsporing antwoordt u vaagweg dat u dat niet weet. U stelt niet te weten wat in de

documenten staat. U werd daarna gevraagd of u het document door iemand hebt laten voorlezen. Als reactie stelt u dat u het document door niemand hebt laten voorlezen. U verklaart bij een vriend te wonen en beweert dat u hem niets meer durft vragen (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). Dit getuigt van weinig interesse in uw eigen verzoek om internationale bescherming. In de kopie van het verslag van het Rode Kruis wordt gesteld dat uw oom M. G. (...) werd opgespoord in het dorp Naghrak in het district Surkrood. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat u uit dat dorp afkomstig bent en er een oom hebt genaamd M. G. (...). Het Commissariaat-generaal betwist wel het profiel van uw vader en ooms en de voorgehouden problemen van uw familie met de Taliban. Naast twee kleine vermeldingen tussen haakjes dat uw oom in het dorp malek (dorpsoudste) zou zijn wordt in deze documenten niets vermeld over de werkzaamheden van uw vader en ooms, wanneer ze deze werkzaamheden zouden hebben gedaan en wat deze werkzaamheden juist inhielden. Dit document heeft op zich dan ook niet genoeg bewijswaarde om bovenstaande beoordeling in een ander daglicht te stellen. De foto's die u indient kunnen al evenmin bovenstaande beoordeling in een ander daglicht stellen. Zo dient opgemerkt te worden dat de meeste foto's gewoon familiefoto's betreffen waaruit niets kan worden afgeleid omtrent het profiel van uw vader en ooms of omtrent de persoonlijke problemen van uw familie met de Taliban. Op twee foto's is een man in uniform te zien. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een dergelijk tafereel gemakkelijk in scene kan worden gezet. Verder is het niet helemaal duidelijk wie deze man juist is en welke beroepsactiviteiten hij juist zou hebben. De bloedgroepkaart van uw vader bevat enkel informatie die niet in twijfel wordt getrokken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de aanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrood te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrood van 18 maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrood.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrood, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad

Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrood gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrood dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrood en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrood blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrood dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrood met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrood actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrood in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrood een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Naghvak in Surkhrood actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Naghrak in Surkhrood. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrood, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting van de door haar aangevoerde middelen. De verzoekende partij betoogt dat het attest met betrekking tot de opleidingen van haar vader en het opsporingsattest van het Rode Kruis haar verklaringen staven. De verzoekende partij beklemtoont dat ze bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts zestien jaar oud was, dat zij nooit naar school gegaan is en dat ze niet kan lezen of schrijven. De verzoekende partij geeft aan dat tijdens de behandeling van haar eerste verzoek om

internationale bescherming enkele tegenstrijdigheden in haar verklaringen werden opgemerkt. De verzoekende partij is van mening dat het feit dat de verwerende partij bij de behandeling van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die zij in haar tweede verzoek om internationale bescherming voorgelegd heeft omdat haar woorden soms niet coherent in het verleden waren, de indiening van een volgend verzoek om internationale bescherming nutteloos maakt. Het is ook in strijd met de wet. De verzoekende partij vervolgt dat het betoog in de bestreden beslissing omtrent het gemak waarmee valse documenten kunnen worden verkregen als gevolg van de alomtegenwoordige corruptie in Afghanistan overbodig is en losstaat van de realiteit van de asielzoekers. De verzoekende partij stelt dat zij te goeder trouw, haar medewerkingsplicht vervult en is zich ten volle bewust van de gevolgen van het overleggen van valse documenten. De verzoekende partij stelt dat de documenten die zij bijgebracht heeft betrekking hebben op het profiel van haar vader en oom. Ze maken het profiel zoals zij het beschreven heeft geloofwaardig. Tot slot stelt de verzoekende partij dat: *"het CGVS [gelooft] Meneer M [...] [niet] als hij uitlegt dat er een explosie heeft plaatsgevonden op minder dan een minuut te voet van het kantoor van zijn oom, omdat zijn eerste verzoek om internationale bescherming al werd afgewezen wegens gebrek aan geloofwaardigheid. Het CGVS stelt enkel dat zijn verklaringen niet overtuigend zijn geweest, zonder dat verzoeker hieromtrent daadwerkelijk werd ondervraagd."*

In een volgende onderdeel van haar middel zet de verzoekende partij op basis van rechtspraak van het Hof van Justitie, van de UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van augustus 2018 en andere rapporten van internationale organisaties waarom ze het niet eens met de beoordeling van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Ten eerste bespreekt de verzoekende partij de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Vervolgens gaat ze in op de veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod in het bijzonder. De verzoekende partij betoogt dat:

"In de bestreden beslissing gebruikt het CGVS verschillende criteria om te stellen dat er geen sprake van "willekeurig geweld" in het kader van een gewapend conflict in Jalalabad, Behsud en Surkhrod is. Uit objectieve en openbare bronnen blijkt echter dat aan elk van deze criteria is voldaan.

- *De aanwezigheid van actoren van geweld*

De provincie Nangahar is momenteel het slachtoffer van talrijke gewelddadige confrontaties tussen de veiligheidstroepen en de Taliban. Het district waaruit verzoekster afkomstig is, is meermaals door de Taliban gecontroleerd en dat is nog steeds het geval. De verwerende partij zelf bevestigt dat de subsidiaire bescherming wordt verleend aan personen die onderdaan zijn van de provincie Nangahar.

De ernst van de situatie in Nangarhar wordt beschreven in het bijgewerkte verslag van het EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan Security Situation van mei 2018 (stuk 9): volgens een BBC-studie van januari 2018 hebben de Taliban een zeer belangrijke actieve aanwezigheid in de westelijke districten van de provincie (Behsud bevindt zich in het westelijke deel van de provincie), waarbij deze districten ten minste tweemaal per week worden aangevallen (p. 111). Sinds 2014 zijn er steeds meer berichten over de activiteiten van de islamitische staat in afgelegen gebieden van de provincie. Deze terroristische groepering heeft verschillende aanvallen gelanceerd tegen burgers en militaire doelen (p. 111).

In het EASO verslag wordt erop gewezen dat de Taliban en ISKP (Islamitische staat in de provincie Khorasan) strijden voor de controle over natuurlijke mijnen en grondgebied in Nangarhar. Gewapende conflicten tussen deze twee groepen hebben zich voorgedaan om grondgebied te winnen (p.112). ISIS is in toenemende mate aanwezig in de provincie Nangarhar en de gevechten worden steeds heviger. The Khamaa Press News Agency benadrukt : "Nangarhar has turned into a hotspot of the group where it is trying to establish a regional command"(stuk 10). ISIS heeft de verantwoordelijkheid opgeëist voor verschillende dodelijke zelfmoordaanslagen in de hoofdstad Kabul, maar ook in andere steden, waaronder Jalalabad.

Bovendien bevestigt de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019(stuk 11) dat de belangrijkste actoren van het gewapende conflict aanwezig zijn in Jalalabad:« Sinds december 2017 neemt het aantal aanvallen in grote steden in Afghanistan toe, ook in de stad Jalalabad. Thomas Ruttig, analist bij AAN merkt op dat het steeds moeilijker wordt om claims van aanvallen te beoordelen en de verantwoordelijkheid toe te wijzen aan bepaalde groeperingen. Er zijn aanwijzingen dat diverse pro-ISKP-groeperingen aanslagen opeisen die niet door hen zijn uitgevoerd. In reactie op de meeste van hoger genoemde aanslagen in de stad Jalalabad in 2018 ontkennen de taliban elke betrokkenheid » (p.23).

Met betrekking tot het district Surkhrod melden burgers dat de onveiligheid als gevolg van de toegenomen aanwezigheid van de Taliban toeneemt :

[...]

De frequentie van de veiligheidsincidenten

Sinds augustus 2017 is de veiligheidssituatie in Jalalabad verslechterd. Dit is wat het EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan Security Situation van mei 2018 (stuk 9) benadrukt (p. 116). Tijdens een presentatie aan een EASO conferentie in november 2017, een analist in dienst van een internationale organisatie in Afghanistan, die de veiligheidssituatie in zeer nabije landen in de gaten houdt, maar anoniem wil blijven, zei dat de stad Jalalabad wordt gekenmerkt door een "grote verslechtering van de veiligheid" specifiek sinds augustus 2017, veroorzaakt door een toename van de misdaden, met inbegrip van het richten van zakenlieden, industriëlen en artsen, een toevloed van opstandelingen die ontsnappen aan ANSF en internationale militaire operaties, en een strijd om de macht. Het COI Focus Afghanistan - Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019 (stuk 11) meldt dat zich tussen 1 februari 2018 en 31 januari 2019 71 incidenten hebben voorgedaan in de stad Jalalabad (p. 15).

[...]

In anderen woorden, wordt de regio Jalalabad geconfronteerd met een toename van het aantal (gerichte) moorden en criminaliteit. De meeste aanvallen worden toegeschreven aan de Taliban of de ISKP. Hoewel het geweld in de stad Jalalabad vooral gericht is tegen bepaalde profielen, zowel militaire als civiele doelen, zijn burgers vaak de bijkomende slachtoffers. Als gevolg daarvan hebben veel burgers het leven verloren door zelfmoord of complexe aanvallen. Het verslag geeft enkele voorbeelden van aanslagen in gebieden met veel civiel verkeer: [...]

De mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen de provincie

Het CGVS beschouwt dat "het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. (...) Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabil die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad (...) dient opgemerkt te worden dat het geweldniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar " (bestreden beslissing, p.4). Het CGVS beschouwt dat Jalalabad strekt zich uit naar de districten Behsud en Surkhrod.

De verwerende partij stelt dat het geweld in de drie districten gericht is en dat de gevolgen van de aanslagen de inwoners niet dwingen om deze districten te verlaten en dat deze drie districten juist een schuilplaats lijken te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

In onze mening is het enkele feit dat verzoeker afkomstig uit de provincie Nangarhar is (zonder de noodzaak om een onderscheid te maken tussen districten) voldoende om de behoefte van verzoeker aan internationale bescherming vast te stellen.

Het Administratieve rechtbank van Lyon volgde deze stelling en oordeelde - in een arrest van 3 april 2017 - dat de mate van onveiligheid in de provincie Nangarhar van dien aard was dat de Franse autoriteiten een asielaanvragen niet konden overdragen aan een Europees land waar zijn asielaanvraag definitief was afgewezen, op straffe van schending van artikel 3 van het EVRM (stuk 14)4:

[...]

De administratieve rechtbank van Lyon heeft daarom besloten de mate van onveiligheid in de gehele provincie Nangarhar te analyseren, zonder onderscheid tussen de districten.

- Het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad, Behsud en Surkhrod

De verwerende partij beweert dat aanvallen vooral gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten (bijv. Overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid), en dat burgers alleen 'collaterale damage' zijn (bestreden beslissing, p.5).

Nochtans toont het verslag « Afghanistan - Protection of civilians in armed conflict : annual report 2018 » van de Verenigde Naties aan dat burgers de belangrijkste (en niet bijkomende) doelwitten van aanvallen in Jalalabad zijn : « [...] »

Een bedrijf werd recent werd aangevallen in Jalalabad. Deze aanval eiste het leven van 18 burgers (die het belangrijkste doelwit van de aanval waren): « [...] »

In September 2018, vond de tweede dodelijkste aanval van Afghanistan in Jalalabad tijdens een burgerlijke demonstratie plaats : « [...] »

Uit het verslag EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan Security Situation van mei 2018 (stuk 9) blijkt dat: « [...] »

Later in het EASO verslag wordt vermeld dat Nangarhar tot de provincies behoort met een groot aantal ontploffingsincidenten van resterende oorlogsexplosieven die burgerslachtoffers veroorzaken. Het behoort ook tot de provincies met het hoogste gebruik van indirecte wapens, zoals mortieren, raketten en granaten (p. 115).

Nangarhar was de provincie met het hoogste ontheemdingstempo als gevolg van het conflict in 2017 (p. 118).

Ten slotte verstrekt het COI Focus Afghanistan van 18 maart 2019 (stuk 11) geen nauwkeurige statistieken over burgerslachtoffers, noch is het beschikbaar voor de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Dit rapport geeft ook geen exacte statistieken over burgerslachtoffers, noch is het beschikbaar voor de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Dat blijkt echter uit dit verslag: « In 2018 telt UNAMA 1.815 burgerslachtoffers (681 doden en 1.134 gewonden) in de provincie Nangarhar. Dit meer dan een verdubbeling in vergelijking met 2017 (862 burgerslachtoffers) » (p. 20). Bijgevolg is het mogelijk om een significante toename van het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad, Beshud en Surkhrod af te leiden.

Impact van het geweld op het dagelijkse leven

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Surkhrood moet niet alleen rekening worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers, maar ook moet met kwalitatieve factoren, waar onder o. a. de impact van dit geweld op het leven van de burgers.

Het CGVS beschouwt dat Jalalabad, Behsud en Surkhrod een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Door de overbevolking in deze provincie zijn de lokale organisaties overweldigd en is er bijna geen overheidssteun voor ontheemden. De basisbehoeften, zoals water en voedsel, zijn schaars en het opleidingsniveau neemt echt af. Ontheemde gezinnen in Jalalabad worden geconfronteerd met een terugkerend schema van problemen: gebrek aan middelen van bestaan, beperkte toegang tot basisvoorzieningen en een arbeidsmarkt met weinig kansen, hogere huren, hogere schoolgelden. Deze bevolkingsdichtheid in de stad Jalalabad leidt tot een overdaad aan diensten en infrastructuur. Vele bronnen getuigen van de preciaire situatie van deze ontheemden en het totale gebrek aan belangstelling van de Afghaanse regering." Hierna citeert de verzoekende partij uit drie internationale rapporten om dan te concluderen dat het geweld een enorme impact heeft op het dagelijks leven van burgers.

In het laatste onderdeel van haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat volgens het UNHCR onder meer mannen die de leeftijd hebben bereikt waar ze in de strijd kunnen ingezet worden een risicoprofiel hebben. De verzoekende partij stelt dat dit ook blijkt uit het OSAR-rapport. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen hiermee geen rekening gehouden heeft.

In haar conclusie benadrukt de verzoekende partij dat er een hoog geweldniveau is in Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Dit maakt volgens de verzoekende partij een nieuw element in de zin van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij citeert ook uit het arrest van 15 februari 2019 met nummer X om haar betoog te onderbouwen. Daarop stelt de verzoekende partij dat het belangrijk is te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018 (beschikbaar op; <http://www.refworld.org/docid/5b89Q0109.html>).
- OSAR, «Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles», 12 september 2018 (beschikbaar op : <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/mittlerer-ostenzentralasien/afghanistan/180912--afq--update-sicherheit-f.pdf>).
- Amnesty International, «Afghanistan 2017/2018» (beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/fr/countries/asia-and-the-pacific/afghanistan/reportafghanistan/>).
- Human Rights Watch, « Civilians Are Losing the War in Afghanistan », 14 september 2018 (beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>).
- «Afghanistan : Senior UN rights official urges more action to end attacks on civilians », 11 mei 2018 (beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=23066&LangID=E>).
- Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, Statement by Mr. Andrew Gilmour, Assistant Secretary-General for Human Rights, 40th Human Rights Council session Item 10, Geneva, 21 maart 2019 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24396&LangID=E>).
- EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan Security Situation van mei 2018.

- The Khamaa Press News Agency, "37 militants killed in Taliban-Daesh clashes in Nangarhar, 6 januari 2016 (beschikbaar op: <https://www.khamaa.com/31-militantskilled-in-taliban-daesh-clashes-in-nangarhar-4468/>).
- COI Focus Afghanistan : Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019.
- VOA News, « Senior Taliban Commander Killed in Eastern Afghanistan », 25 mei 2018 (beschikbaar op : <https://www.voanews.com/a/senior-taliban-commander-killed-eastern-afghanistan/4409934.htm> !).
- TOLO News, « Surkh Rod Residents concerned about growing insecurity », 24 februari 2018 (beschikbaar op <https://www.tolonews.com/afghanistan/surkh-rod-residents-concerned-about-growing-insecurity>).
- Vonnis van het administratieve rechtbank van Lyon van 3 april 2017 (beschikbaar op : <http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/www.asylumlawdatabase.eu/files/aldfiles/TA%20Lyon%20-%20Reiect%20of%20Dublin%20Ot%20r%20a%20n%20s%20f%20e%20r%20o%20%20N%20o%20r%20w%20a%20v%20-%20203%20A%20p%20r%20i%20i%20202017.pdf>).
- UN, «Afghanistan - Protection of civilians in armed conflict : annual report 2018 », februari 2019, (beschikbaar op : [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan protection of civilians annual report 2018 final 24 feb 2019.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan%20protection%20of%20civilians%20annual%20report%202018%20final%2024%20feb%202019.pdf)).
- Le Matin, "Une attaque-suicide à Jalalabad", 6 maart 2019 (beschikbaar op: <https://www.lernatin.ch/monde/attaquesuicide-secQue-ville-ialalabad/storv/20344814>).
- L'Express, "Afghanistan: nouveau bilan de 68 morts après l'attaque suicide contre des manifestants", 12 september 2018 (beschikbaar op: https://www.lexpress.fr/actualites/1/monde/afghanistan-nouveau-bilan-de-68-mortsapres-l-attaque-suicide-contre-des-mamfestants_2034828.html).
- Humanitarian Needs Overview, Afghanistan, december 2017 (beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/14199811/1930_1513671541_afq-2018-humanitarian-needs-overview-5.pdf).
- OSAR, "Afghanistan: profils à risque", 12 september 2018 (beschikbaar op <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/mittlerer-ostenzentralasien/afghanistan/180912-afq-update-profile-f.pdf>).
- Agentschap Integratie en Inburgering, « Nieuwe richtlijnen UNHCR over Afghanistan: Kabul is geen intern vluchtalternatief », 10 oktober 2018 (beschikbaar op : <http://www.aqii.be/nieuws/nieuwe-richtlijnen-unhcr-over-afghanistan-kabul-is-geenintern-vluchtalternatief>).

2.1.2. De nota van de verwerende partij.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend. De verwerende partij dient op 27 januari 2020 een aanvullende nota in. Deze aanvullende nota heeft betrekking op de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad, gelegen in de provincie Nangarhar. Aan deze aanvullende nota voegt de verwerende partij de volgende documenten toe:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018,
- COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 18 maart 2019,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation, december 2017,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update, mei 2018,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019,
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019,
- COI Focus Afghanistan: Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019,
- Kaart Jalalabad City Region, 27 november 2019.

2.1.3. De aanvullende nota van de verzoekende partij

Op 27 januari 2020 legt de verzoekende partij nog een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota geeft de verzoekende partij aan dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis die verband houdt met de gebeurtenissen in Afghanistan. De verzoekende partij stelt dat zij psychologisch erg kwetsbaar is en een psychiater zal consulteren. Om deze verklaringen te onderbouwen voegt de verzoekende partij het psychologisch verslag van 23 januari 2020 toe. De verzoekende partij verwijst ook naar arresten van de Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;

- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen

2.2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.” Voormelde motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Ze worden op generlei wijze betwist. In een aanvullende nota van 27 januari 2020 brengt de verzoekende partij een psychologisch verslag van 23 januari 2020 bij. Uit dit verslag kan er evenmin afgeleid worden dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van procedurele noden.

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, namelijk dat zij de taliban vreest omdat haar familie door de taliban bedreigd werd. De verzoekende partij verklaart dat haar vader hoofd van de landbouwers was in hun regio. Hierdoor werkte hij samen met de overheid en buitenlandse organisaties. De verzoekende partij haalt voorts aan dat haar oom, met wie haar familie ook samenwoonde malek van het hun dorp Naghrak was. Ter staving van haar tweede verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: vijf originele attesten in verband met opleidingen gevolgd door verzoekers vader en de bloedgroepkaart van haar vader. Daarnaast legt de verzoekende partij nog kopieën voor van documenten in verband met de opsporing van haar familie door het Rode Kruis. De verzoekende partij legt nog veertien kleurenfoto's voor van haar familie.

In de beslissing van 31 mei 2017 wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen omtrent het profiel van zijn vader als hoofd van landbouwers van zijn dorp, het profiel van zijn oom M. O. als malek van het dorp en het profiel van zijn oom M. I. als commandant en hoofd van het 'Criminal Investigation Department' niet kunnen overtuigen gelet op de vele hiaten in zijn kennis; (ii) de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de chronologie van de gebeurtenissen in haar vluchtrelaas; (iii) verzoekers verklaringen overigens niet stroken met de inhoud van de door hem voorgelegde documenten; (iv) het ongeloofwaardig is dat de verzoekende partij verklaart dat haar familie de eerste dreigbrief van de taliban niet serieus nam en hiervoor geen aannemelijke uitleg kan geven, het tevens niet aannemelijk is dat zij niet kan zeggen waar haar oom I. aangevallen zou zijn door de taliban en het allerminst geloofwaardig is dat de verzoekende partij er niemand kent die ook zou worden gerekruteerd door de taliban in haar dorp en (v) de door de verzoekende partij voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. In het beroep dat tegen deze beslissing ingediend werd, werden voormelde motieven niet betwist of weerlegd. Bijgevolg stelde de Raad in zijn arrest van 10 september 2018 met nummer X dat *“dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.”*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bijna zestien jaar oud was toen zij Afghanistan verlaten heeft en in België een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Uit de motieven van de beslissing van 31 mei 2017 blijkt dat het op basis van haar verklaringen was dat er geen geloof gehecht werd aan het profiel van haar oom als malek van het dorp Naghrak. In haar tweede verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij een brief van het Rode Kruis van 25 maart 2019 bij. Uit het schrijven van het Rode Kruis Vlaanderen blijkt dat ze

de oom van de verzoekende partij hebben opgespoord. De resultaten van dit onderzoek worden ook als bijlage aan de brief van het Rode Kruis gevoegd. In de kopie van het verslag van het Rode Kruis wordt gesteld dat verzoekers oom M. G. werd opgespoord in het dorp Naghrak in het district Surkrood. In dit schrijven van het Rode Kruis wordt tussenhaakjes achter de naam van verzoekers oom tweemaal 'malek' (dorpsoudste) geschreven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekers oom woonachtig is in het dorp Naghrak en dat de verzoekende partij van dit dorp afkomstig is. Wanneer het Rode Kruis de opsporing opstart van een persoon is het doel hiervan de persoon terug te vinden. Dit is *in casu* gebeurd. In principe voert het Rode Kruis geen onderzoek naar de bevoegdheden en werkzaamheden van de op te sporen persoon. In zoverre er aangenomen wordt dat verzoekers oom effectief malek van het dorp Naghrak is, alwaar de verzoekende partij er met zijn gezin en het gezin van haar oom samenleefde, kan dit element niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt. Immers werd er met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming ten eerste geoordeeld dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de chronologie van de gebeurtenissen in haar vluchtrelaas. Ten tweede strookten de verklaringen van de verzoekende partij destijds niet met de door haar voorgelede brieven. In de brief die verzoekers oom M.O. naar de Afghaanse veiligheidsdiensten stuurde, wordt aangegeven dat zowel hij als zijn zoon Y. vroeger telefonisch bedreigd werden door de taliban. De verzoekende partij ontkende dat er nog iemand anders in haar familie Y. heette, behoudens haar vader en gaf aan dat haar vader nooit telefonisch bedreigd werd. In dit verband verklaarde de verzoekende partij ook dat haar vader nooit bedreigd werd, dat enkel haar oom bedreigd werd. Ten derde werd er aangegeven dat het vluchtrelaas van de verzoekende partij een aantal onwaarschijnlijkheden bevatte, die de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt. Zo werd er gesteld dat: *"Zo is het bevreemdend dat u beweert dat uw familie de eerste dreigbrief van de Taliban niet serieus nam. U kan hier ook geen aannemelijke uitleg voor geven. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het bevreemdend is dat uw familie de bedreigingen niet serieus nam, antwoordt u vaagweg dat ze misschien dachten dat het iets anders was. U stelt dat uw vader de brief luidop voorlas maar dat hij deze niet serieus nam (CGVS 1, p.35). Wanneer u tijdens het tweede gehoor nogmaals met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd beweert u niet te weten waarom uw familie de brief niet serieus nam en voegt u toe dat u de brief niet zelf kon lezen (CGVS 2, p.13). Verder is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen waar uw oom I. (...) zou zijn aangevallen door de Taliban. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet weet antwoordt u vaagweg dat u niet bij uw oom was op dat moment (CGVS 2, p.18). Het is echter bevreemdend dat u dat niet zou gehoord hebben van uw familie of dat u daar niet op een andere manier van op de hoogte zou gekomen zijn. Daarenboven is het bevreemdend dat u niemand kent die ook zou gerekruteerd worden door de Taliban in uw dorp, zoals u. U beweert dat u niets kan zeggen daarover omdat u zich daar niet van bewust bent (CGVS 2, p.19)."* Gelet op al deze elementen in zake haar eerste verzoek om internationale bescherming die betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas, kan de brief van 25 maart 2019 van het Rode Kruis waarin aangegeven wordt dat verzoekers oom malek is, niet beschouwd worden als een bewijselement dat van die aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien de brief van het Rode Kruis ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018 als uit de EASO guidance note van juni 2019, blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten, nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond, daar de overheid in het algemeen in de onmogelijkheid is om hen te beschermen tegen een dergelijke vervolging. In de EASO guidance nota van juni 2019 wordt ook vermeld dat familieleden van personen die een dergelijk profiel hebben ook mogelijk gevaar lopen op vervolging (p.51). Het loutere gegeven dat verzoekers oom malek is, volstaat echter niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt. Er kan niet aan voorbijgegaan worden dat verzoekers familie en haar oom nog steeds woonachtig zijn in Naghrak. De verzoekende partij haalt wel aan dat haar oom zegt dat zij niet mag terugkomen, nochtans is hijzelf nog steeds werkzaam (vragenlijst 12 april 2019, vraag 15). Uit de antwoorden van de verzoekende partij blijkt niet dat haar oom tijdens de

uitoefening van zijn werkzaamheden door de taliban bedreigd wordt of de familieleden die aldaar samen met hem leven. Er wordt voorts melding gemaakt van een aanval in het dorp, maar geenszins blijkt dat deze aanval de familie van de verzoekende partij tot doel had.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“In verband met de attesten van de opleidingen gevolgd door uw vader dient opgemerkt te worden dat u vier van de vijf attesten reeds voorlegde ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze attesten werden dus al opgenomen in de afweging van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Wanneer u op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming wordt gevraagd welke attesten het zijn antwoordt u vaagweg dat u dat niet weet aangezien u niet kan lezen. Logischerwijze mag van u ten minste worden verwacht dat u weet welke documenten u voorlegt (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17).”* Deze pertinente motieven worden op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij.

De foto's die de verzoekende partij bijbrengt zijn familiefoto's. Ze hebben geenszins betrekking op verzoekers vluchtrelaas, met name haar vrees voor de taliban en de bedreigingen die ze van de taliban gekregen zou hebben. Op twee foto's is een man in uniform te zien. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een dergelijk tafereel gemakkelijk in scene kan worden gezet. Verder is het niet helemaal duidelijk wie deze man juist is en welke beroepsactiviteiten hij juist zou hebben.

Tot slot bevat de bloedgroepkaart van verzoekers vader enkel informatie die niet in twijfel wordt getrokken.

De huidige bijgebrachte documenten doen, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk aan de conclusie die werd genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de voorgehouden vrees voor de taliban en de voorgehouden bedreigingen door de taliban.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij als jongeman “of fighting age” een risicoprofiel bezit, wordt erop gewezen dat in de door hem geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt (“Depending on the specific circumstances of the case (...”). Verzoeker moet de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dus *in concreto* aannemelijk maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiertoe geenszins. Te dezen haalt verzoeker, naast de hierboven aangehaalde problemen die hem ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten – die door de Raad evenwel niet geloofwaardig worden bevonden – geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.

Bijgevolg liggen er geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zo danig gewijzigd is dat aan de verzoekende partij subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het Hof van de Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden (RvV (AV) 20 november 2017, nr. X).

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen onder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen antiregeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "improvised explosive devices" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO) heeft over Afghanistan reeds twee 'guidance notes' uitgebracht. In deze 'guidance notes' wordt de veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van objectieve landeninformatie beoordeeld. EASO hanteert daarbij een algemene benadering op provinciaal niveau (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85). De veiligheidssituatie wordt per provincie geanalyseerd en de nood aan subsidiaire bescherming wordt per provincie beoordeeld in het licht van artikel 15, sub c) van richtlijn 2011/95/EU.

In de eerste "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", van juni 2018, waarbij de periode van januari 2017 tot maart 2018 als algemene referentieperiode werd genomen, deelde EASO de provincie Nangarhar in bij de gebieden waar de mate van het willekeurig geweld zo hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie een reëel risico loopt op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon (p.87: "*Territories where the level of indiscriminate violence in the province reaches such a high level that minimal individual elements are required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the province, would face a real risk of serious harm in the meaning of Article 15(c) QD (i.e. serious and individual threat to a civilian's life or person).*"). EASO nuanceerde hierbij dat in veel provincies de ernst van het conflict en het geweldsniveau verschilt van district tot district. De regio van herkomst, met name het district of de stad, van de verzoeker vormt volgens EASO een belangrijk element dat moet worden meegewogen in de individuele beoordeling (EASO, "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", juni 2018, p. 24 en 76).

In de tweede en meer recente "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 110: "*that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD.*").

Specifiek voor de stad Jalalabad besluit EASO dat het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: "*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.*").

Waar EASO in juni 2018 de provincie Nangarhar nog beschouwde als een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon, oordeelt EASO thans dat de provincie Nangarhar een gebied is waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op

basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. EASO voorziet evenwel in een uitzondering voor de stad Jalalabad, waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('a lower level of individual elements') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

In haar aanvullende nota van 27 januari 2020 onderschrijft de verwerende partij een analyse van de veiligheidssituatie op provinciaal niveau. Evenwel meent de verwerende partij dat een provinciale benadering van de veiligheidssituatie in Afghanistan voor een beperkt aantal districten en provincies onvoldoende nauwkeurig is, rekening houdend met de reële veiligheidssituatie.

De verwerende partij komt voor wat betreft de districten Surkhrod en Behsud, die behoren tot de provincie Nangarhar, tot een ander besluit dan wat wordt gesteld in de laatste EASO guidance note. Hoewel zij nagenoeg dezelfde landeninformatie als EASO gebruikt, stelt zij een meer gedetailleerde analyse te hebben gemaakt waarbij zij oordeelt dat er actueel in deze twee districten van de provincie Nangarhar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze districten louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij, na onderzoek van de concrete actuele situatie in de herkomstlanden op basis van objectieve landeninformatie, in volledige onafhankelijkheid een beleid bepaalt dat betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie van burgers in deze herkomstlanden. De verwerende partij beschikt in het kader van dit landenbeleid dan ook over een zekere beoordelingsruimte.

De EASO guidance note van juni 2019, is zoals elk ander beleidsadvies afkomstig van derden, niet bindend. Dit wordt ook uitdrukkelijk vermeld in de guidance note zelf ("The country guidance, developed by the Member States and published by EASO, is not binding.", EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 9). De Raad merkt hierbij op dat de EASO guidance notes bovendien enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling.

Dit alles neemt niet weg dat van EU-lidstaten, zonder afbreuk te doen aan hun beslissingsbevoegdheid in individuele beschermingsverzoeken, verwacht mag worden dat zij rekening houden met een EASO guidance note wanneer zij beschermingsverzoeken behandelen en dit in het kader van een EU harmonisatie. EASO guidance notes vormen immers een instrument van praktische samenwerking tussen EU-lidstaten en dit in het kader van de doelstellingen van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (hierna: GEAS), met name de ondersteuning van het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming en de bevordering van convergentie in de besluitvormingspraktijken en asielbeslissingen doorheen de EU-lidstaten. Deze EASO guidance notes worden opgesteld door een netwerk waar senior beleidsambtenaren van alle lidstaten in betrokken zijn en dat wordt gecoördineerd door EASO. Dit netwerk kreeg de taak om op basis van gemeenschappelijke landeninformatie een gezamenlijke beoordeling en een gezamenlijke interpretatie van de situatie in de herkomstlanden uit te voeren in het licht van de relevante bepalingen van het EU asielacquis (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 9, met verwijzing in voetnoot 1 naar de JBZ-Raadsconclusies van 21 april 2016, doc. nr. 8065/16, p. 10-12).

De EASO guidance note van juni 2019 vormt de weerslag van de gezamenlijke beoordeling van de situatie in Afghanistan door de senior beleidsambtenaren van de EU-lidstaten en werd goedgekeurd door de raad van bestuur van EASO, dat bestaat uit de operationele hoofden van de asieldiensten in de lidstaten, of hun vertegenwoordigers. Hieruit blijkt dat verwerende partij betrokken was in het totstandkomingsproces van deze EASO guidance note.

Gelet op de beoordelingsruimte waarover zij beschikt, wordt niet betwist dat de verwerende partij een ander standpunt kan innemen dan de voormelde niet-bindende EASO guidance note. Evenwel, gelet op de doelstellingen van GEAS, die niet alleen de verwerende partij maar ook de Raad onderschrijft, mag van de verwerende partij worden verwacht dat zij afdoende en pertinente elementen aanreikt die onderbouwen waarom *in casu* kan worden afgeweken van de beoordeling in de EASO guidance note.

De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van zes indicatoren. Eén van deze indicatoren is de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie waarbij EASO in het bijzonder verwijst naar informatie op districtsniveau die getrokken kan worden uit de 'conflict severity map' van UNOCHA (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86).

EASO heeft, rekening houdend met de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie Nangarhar, geoordeeld dat voor heel de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, de mate van willekeurig geweld aldaar zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

In andere woorden, volgens EASO is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied van de provincie Nangarhar bevindt, erdoor zou worden geraakt.

Dit betekent dat, indien wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, er wordt aangenomen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig zou zijn om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden of individuele elementen (EASO "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis", juni 2019, p. 82-83: *"In this category, 'mere presence' would exceptionally be considered sufficient and no further individual elements would need to be substantiated."*).

Gelet op wat voorafgaat en met inachtneming van alle landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van EASO over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld, dat het gewapende conflict in deze provincie kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Evenwel wijst de Raad erop dat EASO, met verwijzing naar artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU, zelf benadrukt dat de guidance note van juni 2019 de EU-lidstaten niet vrijstelt van de verplichting om elk beschermingsverzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te onderzoeken. Elke beslissing moet verder gebaseerd zijn op de individuele omstandigheden van de verzoeker en de situatie in Afghanistan, in het bijzonder de regio van bestemming, zoals deze bestaat op het moment van de beslissing volgens nauwkeurige en actuele landeninformatie verzameld uit verschillende bronnen.

De verzoekende partij heeft in Afghanistan steeds gewoond in het dorp Naghrak, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar (Afghanistan).

Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uit van een ruimere stadsregio. Uit de kaarten in het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat dit ook geldt voor het dorp van de verzoekende partij, Naghrak (cedoca, kaart Jalalabad, city region, 27 november 2019). Verzoekers familie woont nog steeds in dit dorp dat de verzoekende partij in 2015 heeft verlaten.

De Raad leest in de landeninformatie dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Alle provinciale hoofdplaatsen, inclusief de stad Jalalabad, en de belangrijkste bevolkingscentra staan onder controle van de Afghaanse overheid. Steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. In de stad Jalalabad is de controle van de veiligheid van de stad tevens overgedragen aan het Afghaanse leger.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waarin de verzoekende partij het merendeel van haar leven heeft doorgebracht in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. De Raad hecht hierbij in het bijzonder belang aan de omstandigheid dat het niet betwist is dat dit gebied onder controle is door de Afghaanse overheden en veiligheidsdiensten. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrood, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar informatie die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan, in de provincie Nangarhar in het algemeen en op Jalalabad, Surkhrood en Behsud om aan te tonen dat de situatie in Afghanistan zeer precair is en dat het geweld blijft stijgen.

Wederom dient er beklemtoont te worden dat hoewel verzoekers dorp *de iure* in het district Surkhrood gelegen is, *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Er moet dan ook rekening worden gehouden met de specifieke situatie in de agglomeratie rond de stad Jalalabad. De Raad herhaalt dat hij zich aansluit bij de beoordeling van EASO in de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019 over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar en in de stad Jalalabad. De Raad volgt dan ook de analyse van EASO dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar en is van oordeel, gelet op de beschikbare landeninformatie, dat dit evenzeer geldt voor de dorpen rond de stad Jalalabad die *de facto* een deel zijn geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad, en dit ongeacht het district waarin deze dorpen gelegen zijn. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat hij in het bijzonder belang hecht aan de omstandigheid dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle zijn van de Afghaanse autoriteiten.

Het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift laat niet toe anders te oordelen. Dat de veiligheidssituatie in Afghanistan over de jaren heen verslechterd is, wordt niet betwist. De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie is evenwel slechts dienstig in zoverre deze betrekking heeft op haar specifieke regio van herkomst in de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Bijkomend stelt de Raad vast dat in zoverre de informatie betrekking heeft op verzoekers regio van herkomst deze geen afbreuk doet aan de hierboven gemaakte beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst nu deze informatie in dezelfde lijn ligt, hetzij verouderd is. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak uit Frankrijk, wijst de Raad erop dat deze niet bindend is.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming dan dat er actueel in zijn regio van herkomst geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt onderzocht of de verzoekende partij zich in de tweede hypothese bevindt. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar dorp Naghrak, gelegen in de agglomeratie van de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in haar regio van herkomst dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door haar aanwezigheid in deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico voor de verzoekende partij bestaat.

Zoals reeds gesteld, oordeelt de Raad, alle elementen in acht genomen, dat het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger bij terugkeer aldaar een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. De verzoekende partij voegt aan haar aanvullende nota van 27 januari 2020 een psychologisch verslag van 23 januari 2020 toe. De klinische psycholoog geeft aan dat zij de verzoekende partij sinds oktober 2019 volgt en dat ze mekaar twee keer per maand zien. De gesprekken verlopen in het Engels. In dit verslag is er sprake van een posttraumatische stresssyndroom (hierna PTSD). Zoals de verwerende partij ter terechtzitting opmerkt blijkt uit het verslag niet hoe deze diagnose werd vastgesteld. Evenmin blijkt of de verzoekende partij ook door een dokter waaronder een psychiater wordt opgevolgd. Rekening houdend met de hoger beschreven veiligheidssituatie in de agglomeratie rond de stad Jalalabad toont de verzoekende partij niet aan dat haar toestand een verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin met zich meebrengt in deze stad. In het psychologisch verslag worden er weliswaar verschillende karakteristieken van verzoekers PTSD vermeld, doch blijkt geenszins uit de elementen opgenomen in dit verslag dat de verzoekende partij in de agglomeratie rond de stad Jalalabad niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op haar lichamelijke en geestelijke toestand, niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot stellen aan de risico's van willekeurig geweld. Louter op basis van dit psychologisch verslag toont de verzoekende partij niet aan dat haar persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in haar herkomstregio binnen de agglomeratie rond de stad Jalalabad op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

De verzoekende partij brengt gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd nieuwe elementen zijn waaruit zwaarwegende gronden blijken om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Pashtou. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd aangezien de beoordeling beperkt is tot de nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS